

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn.ª pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'55 »
 Un any..... 2'60 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm.ª atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca... 3 mesos.... 0'85
 1 any..... 3'25
 Dins España... 3 mesos.... 1'00
 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangé... 3 mesos.... 1'00
 1 any..... 5'50

LA FESTA D' ELS DIFUNTS.

(FRAGMENTS.)

Tothom sab que totes ses festes son festes, y si fa no fa, totes ses festes son iguals.

¿En sabeu cap voltros que sobrepuji à totes ses demés, en tristesa y quietut, devoció y esperit religiós?

¿No?

Ydò, jo en sé una: *La festa d' els difunts*, dia en qu' els incrèduls se tapan sa cara, d' empagahits; els heretges no surtan à llum; y els protestants regoneixen dret apostòlich à sa nostra mare la Santa Iglesia Catòlica.

Jo sé ben cèrt que si tots els dies fossen com el dia d' els difunts, no ecistirian pecadós à la terra, perque sa maldat se fondria amb l' espectacle trist y macilent d' un Cementèri, únich lloch ahont els mortals es recòrdan del significat d' aquesta paraula *mortals*.

Però desgraciadament els dies passen; y com s' humanitat es tan flaca, passen també els sentiments y es recòrt, y à un dia de difunts succeyeix un altre de bulla y de gresca, y ¡ja heu crech! tothom s' entrega à sa corrent mundana. ¡Pareix impossible!

En aquest dia ses campanes mos recòrdan sa sombra d' els nostros pares.

La Iglesia ostenta mantells negres y ornaments misteriosos.

La tradició mana à tothom que vesti de dól.

Els camins d' els Cementèris es una processó de cristians que van y venen.

Estòls de families; de mares amb los séus fiys; de pares desconsolats; de desventurats fiys; tots van à resá per qui més estimavan.

Y mentres caminan, y mentres adelantan passes cap allà ahont un dia, més prest ó més tart, tots mos hem de reunir, descubreixen à mils de llumenerons qu' indican el respecte que mereix à ses generacions una llòsa el dia de la festa d' els difunts.

Vejèm ahont va per dit camí la Pobresa envòlta en lo desconsòl.

Es una viuda d' una trentena d' anys, amb quatre infants, dos nins y dues nines, que van pòbrement vestits, però nets à més no porè: ¡La Pobresa es neta!

Un d' ells porta una senayeta amb dos fanals dedins.

Camina caminarás, no s' aturan fins à *Son Tritlo*.

Entran dins es Cementèri y ran ran paret, com empagahits d' es lujo que s' ostenta *fins y tot à n' es Cementèri*, se dirigeixen à un racó poch notat, ahont hey ha una tomba amb un *panteon* que té una inscripció que diu:

*No pases, mortal, de aquí
 Sin rogar à Dios por mí.*

ANDRÉS.

MURIÓ Á LOS 33 AÑOS DE EDAD.

E. P. D.

Allà hey está enterrat l' espòs d' aquella viuda, el pare d' aquells infants que morí encara no fa mitx any.

Quant son allà, encenen es dos fanals de dins sa senaya, y enrevoltats p' es *panteon* comènsan à resá un *salteri*.

Aquella dòna no pòt més, y esclata en plorayes.

Els fiys més grandets, pensant en son pare, plòran també.

—¿Que teniu mamay? ¡No ploreu! (diu es més petit de tots.)

—Fiy meu, plòra tú també, qu' aquí devall hey ha ton pare.

—¿Y qu' hey fa?

—¡Oh, ignocència, y qu' ets d' hermosa!

Y li dona una besada.

—Vamos, resèm.

Y tots s' ajonoyan.

—Resèm amb bona devoció, fiys méus, y el Bon-Jesus mos escoltará.

—¿Y mon pare que mos sent ara de aquí hont es? (demana es més grandet.)

—Sí; ell avuy fa festa. (respòn es majó.)

—¿Y quin sant es? (demanan els dos petits.)

—Els mòrts.

Dues llágrimes devallan de bell nòu d' els uys de sa viuda y diu:

—Vamos, señemós: *Per lo señal..*

Y dit axò, agafia sa maneta del més petit; el seña, y se pòsan à resá.

Y aquests desventurats resan allà fins à derrera hora, plorant de tant en tant, y resa que resa.

=

Mes enllá... hey ha un homo ajoneyat à devant un *panteon* tot destrossat que amb molts d' esfòrsos s' hi lletgeix:

A MI ESPOSA É HIJA.

R. I. P.

¿Será ell es qui dedicá aquest epitafi?

No heu sè, però lo que veitx es que plòra com una Magdalena.

Persones que l' han observat, diuen que fa quatre hores que se tròba amb aquesta posició, y que diferents vegades s' ha trèt dues fotografies de dins sa butxaca y les ha besades lo mateix que besá à un infant.

Jo el conech només que de vista y per axò es que no vos puch doná ses fiyes netes de qui es ell; però escoltau lo que diuen dos homos que passen p' es méu costat:

—¡Axò si qu' es desgracia! en vuyt dies aquest homo que resa aquí, vá perdre s' espòsa y una sola fiya que tenia.

—Si qu' heu es desgraciat, y valga que de llavò ensá diuen que tot lo dia es à la Iglesia.

—Ja heu veus, fiet, quines còses succeheixen en aquest mon.

Axò es tot quant he sentit, al temps que passavan.

=

Fins ara només hem vist lo que succehia en aquest dia, p' els recons d' es Cementèri; y ja comènsa essè hora de sebre qu' es lo que fan p' el mitx.

¡Quanta diferència hey ha d' un lloch à s' altre.

Allà els *panteons* no més mòstran es pur gust més ó ménos arquitectònich de sa séua construcció; aquí més qu' es gust artístich, mòstran rica ostentació de coronas, qual més capritxosa, lassos amb brodadures, retratos, alegories amb lletres d' òr, poesies, títols, dignidats y

demés carroportal d'aquesta classe; y en lloch de trists fanals ó nòbles atxes hey entiman fanalets de colors, com si se tractás d'una festa amb llums à la veneciana.

¡Fins y tot en el Cementèri y entre els difunts fan reixa els doblés, se distingueix s'estat social y se pòsan à sa veneració els titols y ses dignitats que la tèrra otorga.

Y tothom s'atura per admirá aquelles *belleses*, y si per entre y entre veuen cap sepultura de ménos importancia que aquestes altres, los pegan una mirada d'indiferència, lo mateix que si fessen nòsa entre el *musèu d'elegancia* que s'estètica sacra-profana va inventant d'en any en any.

Y lo més particulá es, que mentres à ses de pòca *importancia* s'hi resa un saltiri derrera s'altre, à ses engalanades no s'hi veu ningú mes qu'una triste llibrèa que pareix posada allà apòsta per rebre es dól, en representació d'els propietaris.

Acluquém la vista à n'aquest enjirgolat social y recordemmós d'els difunts.

—

Axò es lo que vertaderament se diu *La festa d'els mòrts*!

Jo m'he destexinat per pintaravós de sa manera més clara y llampant qu'he pogut. Deu vòl ses còses clares, y axò pertany à Deu.

Y com he pintat en quatre plomades solament, d'aquesta festa, sa tradició y costums novelles, esper de sa vòstra indulgència, benvolguts lectors, que no me direu que sia un mal pintó.

Aplausos no'n vuy: un mal cantant no'm mereix, y per lo tant, jo tampoch en mereisch sense esserhó.

Arreveure, ydò; y vulga el Bon-Jesus que tots quants aquest any assistirèm en es Cementèri, en devoció, puguém anarhi molts d'anys en la santa pau de Deu, fins que mos hi dugan..... per à sempre quant s'iam véys.

UN XEXANTÍ.

ROMANS.

~~~~~

EN LO DIA D'ELS MORTS.

I.

Van per dintre el Cementèri
Silencioses y ben tristes;
La mare portant vèl negre,
Túnica blanca la filla.
Atrevesan de les tombès
Les llargues y dretes files
Y sóbitament s'aturan
Devant llòsa ben senzilla.
S'ajonoyan demunt ella,
Y la mare héy deposita

Una fúnebre corona
De daurades sempre-vives,
Graciosament enllaçada
Amb un negre floc ó cinta,
Que té unes lletres d'argent
Qu' *A mon amat Espòs*, diuen.
Llavòrs à resar comènsan
Plenes de melancolia.

—Ma-mare! la tèrra s'alsa!
—Resa, resa, filla mia.
—¡Ay, mare! ¡quin personatge
Que veitx dintre la boyrina.
Pòrta llorer en el cap,
Va vestit de pedreria
La més bella y més brillant
Que d'es que som nada he vista!—
La mare embambada está;
Y tan sòls no l'ha sentida,
Román també embabayada
La tendre y hermosa nina,
Mentres que l'aparescut
Diu amb veu molt fonda y viva:
—¡Som ton espòs!.. ¡Som ton pare!...
Gòs de Deu en compaña
D'etèrna felicitat,
De santa pau més cumplida,
Del benestar més inmens,
Y més segura alegria.
Tot *Bé* tench; *Mal*, no'n conech;
No sé que vòl dir desditxa.
He guañat eix parader
Fè tenguent tota la vida,
Esperansa la més cèrta,
Caritat à n'el prohisme,
Obediència per l'Iglesia,
Amor à Deu fòra mida.
Donchs tot axò m'ha valgut
Per gosà per tots els sigles
Del vertader benestar,
D'inmensa y segura ditxa...!
¡Deu es just, y dona 'l prèmi
A tot aquell que n'es digne!—
Amb axò descompareix
Espargint una olor fina.

Tornan en sí. Còm qu'encara
Sentin les paraules dites:
¡Deu es just, y dona 'l prèmi
A tot aquell que n'es digne!

II.

En lo dia de los mòrts
De joves una partida
P'el Cementèri es passetjan,
Y de tots els mòrts se riuen,
Al Purgatòri lo negan,
Als sacerdots calumnian,
Profanant lo sagrat llòch
Y també 'l tristíssim dia.
De sopte veuen sortir
Demunt una tomba rica
Una faresta bubòta
Dins flamades carmesines.
Veenthó, vòlen fugir;
Ses cames s'els paralisan,
Y están allà tots 'sustats
Y més frets que pedra viva;
Mentres que l'aparescut
Los diu amb veu entristida:
—¡Som condemnat de l'Infèrn;
Posseyesch tota desditxa;
No sé qu'es felicitat;
No sé lo qu'es alegria.
Estich dins fòch més calent
Que calent n'es lo fús vidre;
Visquent estich morint sempre,
Y lo que més me castiga

Es que *may* veure podré
De Deu la cara divina.
M'ho meresch, perque pecant
He passat tota ma vida:
També jò d'els mòrts me reya,
L'Iglesia desobehia,
No tenia fè, ni res.....
¡Siga ma sòrt malahida!...
¡Deu es just y dona 'l castich
A n'aquell que n'tròba digne!—
Amb axò descompareix
Deixant pudor insufrible.

Tornan en sí. Còm qu'encara
Sentin les paraules dites:
¡Deu es just, y dona 'l castich
A tot aquell que n'es digne!
UN ATREVIT.

LA MORT.

~~~~~
¡Oh, mòrt, y qu'heu ets d'amarga!
¡Qu'es de trist, ton pensament!
Rich, jove, dèbil, valent,
El teu brás tothòm embarga.

May, may, estás afartada;
Sempre, sempre, més ne vòls.
¡Quantes víctimes y dòls
Ne fá ta faus afilada!

T'en entres dins els palaus
Còm també dins ses cabañes;
Quantre tú no hey valen mañes,
Ni ser llibèrts ni esclaus.

Arranques sense pietat
L'espòsa à n'el seu espòs.
Deixantlo amb pesar molt gròs;
Dins la triste viudedat.

¡Quants de pichs vas à robá
El fill à la séua mare!
¡¡Quant ella ni sòls encara
El s'ha acabat de mirá!!

Tú saps burlá tots els plans
Qu'els homos fan cada dia;
Tú converteix sa alegria
Amb dolors, penas y plants.

De dins la triste ferida
Qu'el primer pecat vá obrí,
En el mon vares vení
Y encara no n'has sortida.

¡Còm no ha d'essè ben pesat
El teu jou ¡oh mòrt malvada!!
Si de cèrt ets engendrada
Per la culpa y el pecat?

MESTRE GRINOS.

EPITAFI.

Descansa amb pau Amor qu'una jornada
Tan intranquil dins lo meu còr batias;
No vulles bategar, puis que t'aymada
Jamay sentí l'ardor que tú sentias:
Y encara que tu sentès tal vegada
Remordiments, y encara que confias
De nou amb ella, y vejas millor prisma;
Del trist oblit descansa dins l'abisma.
NAUJ ERTSEM.

RECORT Á MON ESTIMAT PARE.

(Q. E. P. D.)

¡Pòbre de mí que mon pare
Ja m'ha deixat!
La mòrt cruèl de dins la tèrra
L'ha arrebatat.
Per ningun llòch jòh, dols pare!
Vos trobaré.
Y sense vos, dins la tèrra
¡Còm heu faré!
El veure persona honrada,
Me farà dòl,
Puis que pensaré amb la vòstra
Per desconsòl.
¡Ay! demunt la vòstra tomba
¡Quant he plorat!...
Son trispòl amb moltes llágrimas
Está regat.
Els derrers consells que 'm dareu
Bé los recòrt;
A dins mon còr encar' ara
Parlan molt fòrt.
Descansau; ¡dols amor méu!!
Sí; descansau.
Segú estich que de la glòria
Amb mí pensau.
Jò us promèt de tot mon còr
No olvidarvós.
Totes les hòres del dia
Pensaré amb vos.
¡Que dich jò! ¡Totes les hòres!!
¡Tots els instans!!
Pregaré á Deu que vos dóni
L'etèrn descans.
Un pensament m' aconsòla.
Pare amorós;
Y es, el d' un dia en la glòria
Abrassarvós.

MESTRE GRINOS.

RECORD

Á LA POBRE LLAURADORA MADÓ MARIA N.

el dia del aniversari de la seua mòrt.

Foreu pobreta
Molt desdixada,
Tant conformada
Que no 's pòt dí.

Puis la desgracia
En vos va neixe,
Ningú cap queixa
De vos sentí.

Quantes vegades,
Deyau al día:
«Deu m' ho envía
Y heu vuy sufrí.»

A Deu honrareu
Sens fer parada;
Amb sa flamada
D' un xerafi.

¡Oh, palometa
Senzilla y pura;
Y amb que dulsura
Vareu morí!!

Vos veitx mostía
¡Pòbre assucena!!
Tanta de pena
Tengué son fi.

Dins es sepulcre
Descansau ara,
Jo trist encara
Tench d' está aquí.

Veys en la glòria
De Deu la cara,
¡Mostramos ara
Lo séu camí!!

Plorant de veres
Vuy fas memòria;
Desde la glòria
Pensau amb mí.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Sabèm que ses solemnes funcions que se celebráren un diumenge d' els passats, en el Colègi de la Puresa de Maria Santíssima varen essè escullidíssimes y molt concorregudes. Per axò sentirem molt el no podè correspondre à la fina invitació que mos havia dirigida la séua digníssima é ilustrada Señora Rectora. Fassa Deu qu' un altre any no tenguem els obstáculos d' enguañy per podè demostrarli amb fets el nostró agrahiment per tan señalada mercè.

**

Vàrem rebre à son temps una atenta esquila del Directó del Colègi de Santa Teresa des Pont d' Inca, invitantmós à la solemne apertura del curs escolá de aquest any y repartiment de prèmis del passat.

Hauriam volgut assistirhi com l' any passat, però no mos fonch possible. Donám ses degudes gracias per tan fina atenció.

**

Hem rebut un B. L. M. del señor Director del periòdich humoristich é ilustrat que s'anomena *El Siglo* y qu' anuncia lo que venen els grans magatzems d' articles que poseyeix dins Barcelona. Aceptám amb gust el camvi y li oferim ses columnes des nostró setmanari per lo que crega útil à sa séua missió.

*

**

Dissapte se reuní altre vegada sa Junta d' Ensanxe de Palma tan necessari per encarrilá ses còses absurdes que veyem per fòra ses portes de Ciutat. Per una part els vezins axecant cassutxos baixos, ruinosos, sense gust y sense condicions per no estralimitarsè de lo que permet sa zona militar; y pe s' altre s' Ajuntament cobrant drets y arbitris demunt ses construccions, que fan aquests

propietaris dins ca-séua, quant no está facultat encara per urbanisá aquests caserios ni pòt cobrá demunt ses obres d' ells els drets que còbra demunt ses de Ciutat per falta d' aquesta urbanisació. De mòdo que entre ilegalitats d' una part y mesquindats de s' altre si no s' autorisa prest s' Ensanxe será imposible ferló amb ordre y amb gust per sa senzilla rahó de que ja estarà fet, y fet d' una manera indecent y pòbre.

Voldriam que sa Comissió mixta y es Govern superiò tengués present aquestes rahons sólides.

**

Cridan s' atenció d' es públich ses coronas de porcelana que té s' imprenta y llibreria de Don Pere Jusèp Gelebert, coronas que se pòden dí etèrnes perque se pòden rentá y no pèrdan may els séus vius colors.

Les recomanám à tothom.

**

El periòdich professional titolat *El Eco de la Zapateria* publica un llarch article sobre sa higiene d' es calsat y sa influència qu' ecserseix demut sa salut de s' individuo s' ús d' aquell qu' ha estat construit amb materials ja usats.

Consigna que s' origen d' els mals que causa es s' atañy de molts d' industrials en volè sostení prèus baixos, fent una desastrosa competència à n' els sabatés de bona fè y dona sa veu d' alèrta à tots aquells que per una economia mal entesa no es miran en comprá aquell dolent calsat esposant sa séua salut à un perill casi cèrt com heu demòstra amb exactes observacions, y acaba dihent que s' art, deguent els séus principis à sa ciència, no deu separarsè may de ses prescripcions d' aquesta ni pèdre es crèdit ni es prestigi qu' haja alcansat progressant dins es séu ram.

Recomanám à n' els sabatés y à n' es públich en general sa lectura d' aquest notable article per quant se pòsan amb ell de relleu ses ventatges de s' higiene respècte s' ús dolent de calsat construits amb materials ja emprats.

**

Segons datos estadístichs publicats per un periòdich resulta qu' à Nápols y els séus alrederors que conta una població de 450,499 ànimes hey ha hagut 11,348 casos de còlera y han mòrt 6,042 persones; de lo qual se deduheix que aquesta epidèmia ha estat sa més fòrta de quantes n' hi ha hagudes, perque si bé es veritat que l' any 37 els mòrts passaren de 13.000, va essè en cinch ó sis mesos y ara no 'n duym més qu' un mes y mitx.

¡Veyau, si es de tenirlí pò en el seño còlera!

EPITAFIS.

Aquest que jau à su 'quí
Que d' aïns en tenia trenta
Va morí d' una sempenta
De sa sògra. ¡Jugauhí!

Mèstre Pèp, xocolaté,
Allargat aquí repòsa.
¡Pobret!! morí d' una enclòsa.
D' un banch. ¡Qu' heu sé jo de bé!

Aquell pòll que jau allá
Deixá el mon de mala gana.
Morí d' un tersiana
Quant s' atlota l' enjegá.

Un incrèdul aquí está.
(Parlau baix que no s' en tema)
Els divèndres de Corema
May menjava bacallá.

Aquest difunt qu' está aquí
Que bé estará si 'l Cèl lògra.
Quant morí sa séua sògra
De pena, son còr s' obrí.

Baix d' aquell márbre lluent
Descansa un nòble señó
Que deixava per favó
Els doblés à dèu per cent.

Axò 's el trist *paradero*
D' aquell poli tan estufat,
Un cadávre descarnat
Compòn tot el séu *salero*.

Está aquí dins ben tancada
Una empiulada *polleta*
Que perdía sa xaveta
Per aná enfarinolada.

MESTRE GRINOS.

«Aquí dins dos estodians
Descansen.» Tals còm abans.

Jau aquí un hòn artillé
Que va morí d' un gròs susto
Quant un munt de bales vé.

Aquí enterraren de balde
Per no trobarlí un velló
Un qu' havia estat Alcalde...
De barri. ¡Deu el perdó.

Aquí descansa un *tronera*
Ditxós, tartamús y tòrt,
Tant en vida còm en mòrt
Sempre es estat *calavera*.

Aquí hey ha sa pell y els òssos
D' un gran mèstre de llatí.
—¡Sabríes de que morí?
—De no podè menjá trössos.

Jau un escrivent aquí
Que d' ungles llargues patí.

Un estodiant jau aquí
Qu' era també enamorat.
—¿Que saps de que va morí?
—De carabassa embafat.

Jau tancat dins un armari
Es taverné n' Estelrich.
—Era un hòmo millonari.
—S' aygo fou lo que 'l fé rich.

Jau aquí un qu' en la guerra
Moltes ciutats conquistá,
Y ara dos metros de tèrra
Li sòbran per descansá.

UN ATREVIT.

(TRADUCCIÓ.)

Está enterrat un poeta
Dics aquesta sepultura,
Si no s' hagués mòrt, s' hauría
Mòrta sa Literatura.

COVERBOS.

Una vegada dos pagesos d' aquells de
sa montanya que pòques vegades arriban
à Ciutat posaren messions à veure qui
aniria à n' es Cementèri un vespre ja
fosch però amb sa condició qu' havia
d' essè à n' es Cementèri de Ciutat.

Justament es dia que triaren per fé
sa pròva va essè es dia de Tots Sants à
vespre, y quant després d' havè caminat
un parey d' hores afinaren es Cementèri
qu' estava encara illuminat amb fana-
lets, fogiren tan correns que cap d' els
dos s' aturá fins un hòn tròs lluny per-
que no havían caygut en quin dia era y
se pensaren qu' els llums eran ànimes
que los volían fé pò.

*
**

—¿Que no has d' aná à n' es Cemen-
tèri demá? (deya un jove à un altre).

—No, fiet; ja bastará es temps qu' hey
estaré en havermhí duyt; ¿encara tròbes
qu' hey hem d' aná ara d' en viu en viu?

—¡Ja es coneix qu' els mòrts te fan
molta pò!

CRIDES.

CORONES FÚNEBRES.

Els qui en vulga comprá que vajan à sa Pa-
peleria de Can Tous, que n' hi ha d' her-
moses, bones y barato.

Qui vòl comprá **PANELLETS** de mol-
tíssimes classes, rosaris de pasta bamba y de
confitura, y pessés de pasta real daurada, que
vaja à sa CONFITERIA DE CAN FRASQUET y en
trobará de hòns. Se fa present qu' els **pane-
llets** son tals, y no pasta real cuyta qu' heu
imita, y que sa pasta real daurada no es de
aquella qu' el metjes amb rahó aconseyan que
no 's menj.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ripuntá randes y mocadós.*
SEMBLANSES.—1. *En que t' còltes.*
2. *En que fan plorá.*
3. *En que va vestit de blanch.*
4. *En que li veuen poques es-
trelles.*

XARADA.....—*Do-sé.*PREGUNTA.....—*Sa sombra.*CAVILACIÓ.....—*Estelrich.*FUGA.....—*Albocassa un segadó
de vessa perdé s' alé:
casi casi no hey va essé
à temps s' Extra-monció.*ENDEVINAYA.—*Una escopeta.*

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una còl à n' els morros
d' un hòmo?
2. ¿Y una campana à un hòmo-gat?
3. ¿Y els diaris à ses músiques militars?
4. ¿Y una guitèrra à sa Torre de Felanitx?

XARADA

Veü que serveix per cantá
Se trobará amb sa *primera*;
Segona que vé darrera
Es membre del còs humá;
Es *tot* quant vas à agraná
Li sòls pegá amb sa granera.

PREGUNTA.

¿Qu' es lo que féu César Augusto quant va
havè fet trenta aïns?

CAVILACIÓ.

TROPELL

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

. Ll.ch v.r.s .n. . Ll.ch
. .mb .n Ll.ch t'.ts c.s.d.
s. . Ll.ch n.'g..ss.s .n.d.
. Ll.ch n.'g..r.s s.b.t

ENDEVINAYA.

Naisch à fòrsa de grapades,
Tothom riu quant jo jamech;
Y abans de clavarmè's bech,
Me sòlen donà ensalgades.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)